

— PERSDOSSIER —

NA DE RAZZIA

EEN WAARGEBEURD VERHAAL

**JOSEPH WEISMANN, EEN VAN DE LAATSTE
OVERLEVENDEN VAN DE VÉL' D'HIV'-RAZZIA...**

**DE WAANZINNIGE ONTSNAPPING
VAN EEN ONSCHULDIG KIND**

DOOR LAURENT BIDOT EN ARNAUD DELALANDE
NAAR HET VERHAAL VAN JOSEPH WEISMANN

EEN UITGAVE VAN

EEN GETUIGENIS

Zijn getuigenis inspireerde de film *La Rafle* (2010) van Roselyne Bosch. Joseph Weismann (91), een van de weinige overlevende kinderen van de razzia van Vél' d'Hiv', stemde ermee in zijn verhaal te laten vertellen in een stripbiografie door tekenaar Laurent Bidot en scenarist Arnaud Delalande. Weismanns verhaal is een aangrijpende vertelling en biedt een individuele kijk op de herinnering aan de Shoah.

Parijs, 1942. De elfjarige Joseph Weismann, zoon van Poolse immigranten, lijdt dagelijks onder de ergerlijke maatregelen tegen de Joden en het

geweld van de antisemitische propaganda die via de muren van de hoofdstad wordt verspreid. Op donderdag 16 juli ontvouwt zich het drama. Hij wordt met zijn hele familie opgepakt en met meer dan achtduizend mensen op de tribunes van de Vélodrome d'Hiver samengebracht.

Hij wordt vervolgens naar het doorgangskamp Beaune-la-Rolande in de Loiret gebracht en al snel gescheiden van zijn ouders, die naar Auschwitz worden gestuurd. Geïsoleerd en radeloos raakt hij bevriend met Joseph Kogan, een gevangene van dezelfde leeftijd, met

wie hij een gedurfd ontsnapingsplan bedenkt...

Na de release van de film *La Rafle* (2010) publiceert Joseph Weismann in 2011 bij uitgeverij Michel Lafon een boek met zijn herinneringen om zijn verschrikkelijke verhaal door te geven aan de jongere generatie. De stripbewerking *Na de Razzia* geeft een nieuwe dimensie aan de woorden van de overlevende.

In zijn scenario biedt Arnaud Delalande, die gewend is aan historische strips en biopics, een klassiek opgebouwd verhaal, gestructureerd rond flashbacks

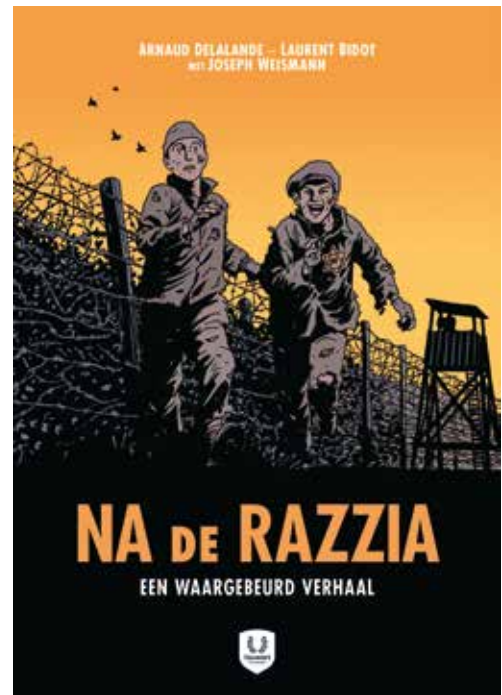
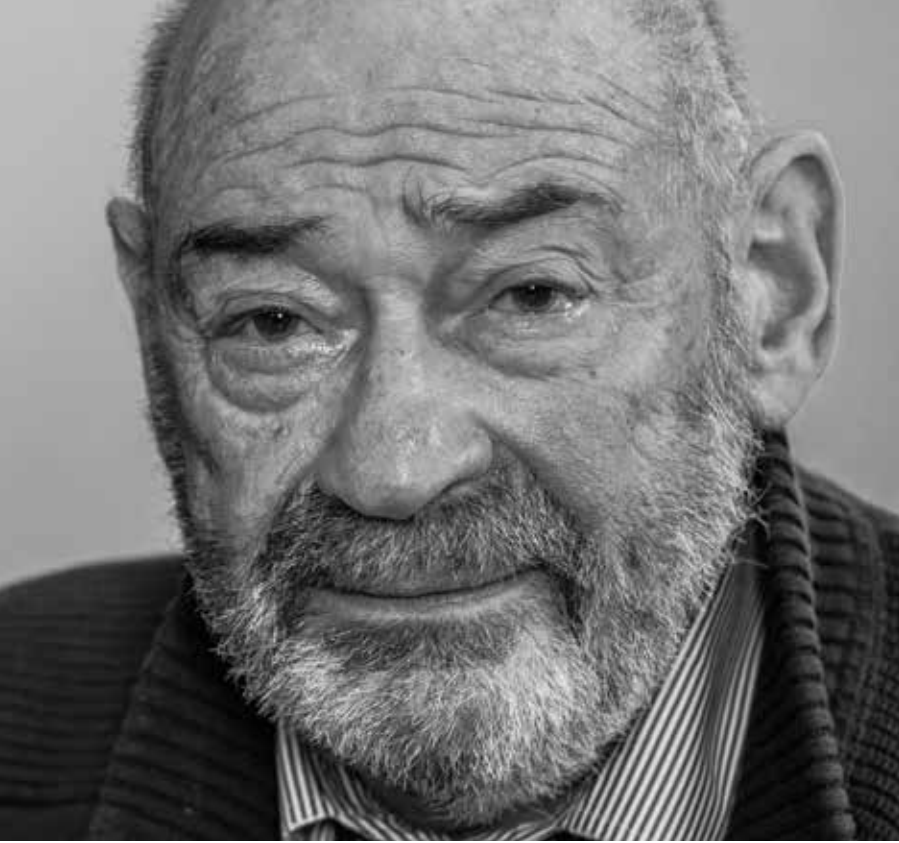
die de lezer één voor één de etappes van de vervolging, arrestatie, opsluiting en ontsnapping van de hoofdrolspelers laten volgen. Er is veel aandacht besteed aan het leven "erna", aan de dagelijkse verwerking van het trauma, aan de stiltes, aan de moeilijke, zelfs onmogelijke rouw tegenover de uitroeiing.

Een ook in de strip beschreven ontmoeting met Simone Veil (1927-2017) werkt als een trigger. Veil is tussen 1979 en 1982 de eerste vrouwelijke voorzitter van het Europees Parlement en voert als Frans minister van Gezondheid een wet door die abortus in Frankrijk legaliseert.

Ze is ook een overlevende van de concentratiekampen in Auschwitz en Bergen-Belsen. Op een lezing in Orléans, waar Weismann voor het eerst zijn verhaal vertelt, spreekt Simone Veil hem aan: "Meneer Weismann... U moet getuigen. U hebt een plicht te vervullen om te herinneren." Sindsdien trekt Weismann rond om aan jong en oud, op universiteiten en andere bijeenkomsten, te vertellen en te ontmoeten.

Na de Razzia vertelt dit bijzondere verhaal, een belangrijke herinnering aan een donkere bladzijde uit de geschiedenis die niet vergeten mag worden.

Voor de gloednieuwe uitgeverij Lauwert is het een must dat dit verhaal ook in het Nederlands te lezen is. Na het erg goed onthaalde one-shot *Sirocco*, een feelgood drama van de Italiaanse auteur Giulio Macaione, is *Na de Razzia* een aanwinst voor de catalogus van de ambitieuze uitgeverij die jaarlijks een grote verscheidenheid aan klasserstrips, aan "lauerstrips" wil uitbrengen. Om elk van deze titels de nodige aandacht te schenken, streeft Lauwert Uitgeverij naar het organiseren van unieke momenten, zoals het persmoment rond *Na de Razzia* in Kazerne Dossin met een ontmoeting met de auteurs... én Joseph Weismann.

BIOGRAFIE JOSEPH WEISMANN

Joseph Weismann is geboren op 19 juni 1931 in Parijs (Seine). Na hun arrestatie door de Franse politie op 16 juli 1942 tijdens de razzia van Vélodrome d'Hiver in hun huis in Parijs, rue des Abbesses 54, wordt hij met zijn familie overgebracht naar een provisorisch verzamelcentrum in het gemeentehuis in het 18de arrondissement van Parijs en vervolgens naar het kamp Beaune-la-Rolande. De elfjarige Joseph Weismann weet te ontsnappen met een vriend, Joseph Kogan, terwijl de kinderen worden gescheiden van hun ouders die naar het vernietigingskamp Auschwitz worden gebracht.

Tegen het einde van de Tweede Wereldoorlog hoopt Joseph Weismann zijn ouders en zussen (Charlotte en Rachel) terug te zien, maar zij komen om tijdens de deportatie. Charlotte Weismann (geboren 13 juli 1929 in Parijs) wordt op 7 augustus 1942 met konvooi nummer 16 naar Auschwitz gedeporteerd en bij aankomst op 10 augustus 1942, 13 jaar jong, vermoord. Rachel Weismann (geboren in april 1935 in Parijs) wordt op 21 augustus 1942 met konvooi nummer 22 naar Auschwitz gedeporteerd en bij aankomst op 24 augustus 1942, op zevenjarige leeftijd, vermoord.

Joseph Weismann wil zijn naam veranderen en zich Dupont noemen, "zoals iedereen". Daarna wordt hij rancuneus, een vechtersbaas, een gebroken marionet die zichzelf opnieuw

moet opbouwen. Uiteindelijk werkt hij in Le Mans als meubelverkoper.

In 1996, tijdens een conferentie in Orléans, probeert Simone Veil hem ervan te overtuigen zijn memoires te schrijven. Aanvankelijk luistert hij niet naar haar, denkend dat het hem niet aangaat. Maar hij geeft uiteindelijk toe dat ze gelijk heeft en getuigt sindsdien regelmatig in scholen en universiteiten.

Joseph Weismann ontvangt de medaille van de ontsnapt op 20 juli 2014, 72 jaar na zijn ontsnapping uit het kamp Beaune-La-Rolande.

Overige decoraties zijn z'n bekroning als ridder in het Legioen van Eer (2004), ridder in de Orde van de Academische Palmen (2014) en een Herinneringsmedaille van de Gedeporteerden en de Politieke Gevangenen.

In Mans is een college naar Weismann vernoemd op 2 februari 2019.

BIBLIOGRAFIE

- *Après la Rafle* (Joseph Weismann met medewerking van Caroline Andrieu, uitgeverij Michel Lafon, 2011)
- *Après la Rafle* (Laurent Bidot, Arnaud Delalande en Joseph Weismann, Les Arènes, 2022, vertaald door Lauwert Uitgeverij, 2023)
- De film *La Rafle* (geschreven en geregisseerd door Roselyne Bosch, 2010) is gebaseerd op getuigenissen van Joseph Weismann en Anna Traube.

BIBLIOGRAFIE LAURENT BIDOT*

- *De Lijkwade* (4 delen, Glénat, 2003-2007)
- *Paradox* (1 deel op scenario van Didier Convard, Glénat, 2013, deel 2 niet vertaald)

BIBLIOGRAFIE ARNAUD DELALANDE*

- *Bloedkoninginnen: Catharina de'Medici* (2 delen met tekenaar Carlos E. Gomez en scenarist Simona Mogavino, Daedalus, 2021)
- *Bloedkoninginnen: Eleonora, de Zwarte Legende* (6 delen met tekenaar Carlos E. Gomez en scenarist Simona Mogavino, Daedalus, 2013-2019)
- *De Laatste Kathaar* (4 delen met tekenaar Eric Lambert, 12bis/Daedalus, 2010-2021)
- *Oog-in-Oog* (2 delen met tekenaars Eduardo Ocaña en Manuel Garcia en scenaristen Hubert Prolongeau en Ludovic Gombert, Dark Dragon Books, 2019-2020)
- *Ridder d'Eon* (3 delen met tekenaar Alessio Lapo en scenarist Simona Mogavino, Dark Dragon Books, 2020-2022, deel 3 nog niet vertaald)
- *Surcouf* (4 delen met tekenaar Guy Michel en scenarist Erick Surcouf, Daedalus, 2014-2023)
- *Viravolta* (2 delen met tekenaar Eric Lambert, Dark Dragon Books, 2019-2020)

* Beperkt tot in het Nederlands uitgegeven albums.

HISTORISCHE TERUGBLIK

DEZE TEKST WERD GESCHREVEN DOOR NICOLE ZLATIEV-SCOCARD, EEN VRIENDIN VAN DE FAMILIE WEISMANN, OP BASIS VAN DE TEKST DIE JOSEPH WEISMANN SCHREEF EN VOORLAS TIJDENS DE JAARLIJKSE HERDENKINGEN VAN DE RAZZIA VAN DE VÉL' D'HIV' IN LE MANS.

Tijdens de Duitse bezetting is een van de meest dramatische dagen voor de Joden die van 16 juli 1942¹, de datum van de rampzalige razzia. Besloten en georganiseerd door de Franse politie, is het doel een zo groot mogelijk aantal Joden – mannen, vrouwen en kinderen – die in Parijs en de Parijse regio wonen, te arresteren. Op die dag voert de Franse regering met onverbidelijke vastberadenheid en een lange en nauwgezet voorbereide organisatie een operatie uit, genaamd “Operatie Lentewind”, bedoeld om de “Joden”² volledig en definitief uit te roeien uit de Franse bevolking. Alle Joden, zonder uitzondering. Alle overheden dragen hun steentje bij: douane, politie, gendarmerie, enzovoort. Het thema luidt: “We moeten ons allemaal van de Joden ontdoen en geen kinderen bijhouden.” Iemand verwoordt wat iedereen voelde: “Ik ben gekwetst als Fransman door de belediging die mij als Jood wordt aangedaan.”

Bij het ochtendgloren wekken politieagenten versufte gezinnen uit hun slaap. In Parijs circuleren duizenden groepen van zeven tot acht personen: twee politieagenten en vijf

tot zes burgers, mannen, vrouwen en kinderen, die de gele ster dragen. Meer dan 9.000 Franse politieagenten en gendarmes, in teams van twee, de ene in uniform, de andere in burger, hebben de leiding over de operatie. Bij het passeren vraagt iemand: “Wat hebben ze gedaan?”

– Niets, het zijn Joden. Ze hebben geen recht om te leven.

– En de kinderen ook niet?

– Nee, de kinderen ook niet.

Het eindtotaal van de razzia van 16 juli 1942, in Parijs en omgeving, bedraagt 13.152 arrestaties, waaronder 3.118 mannen, 5.919 vrouwen en 4.115 kinderen. Al deze mensen worden bij elkaar gebracht in het Vélodrome d’Hiver, het inmiddels verdwenen Vél’ d’Hiv’. Parijse bussen zorgen voor het vervoer. De omstandigheden van hygiëne en internering zijn ondraaglijk. De kreten van vrouwen en kinderen die dag en nacht schreeuwen vormen een onophoudelijk lawaai. De gezondheidssituatie verslechtert snel. De zieken worden op brancards geëvacueerd. In een wanhoopsdaad gooit een vrouw zich van de top van de tribune, wat extreme spanning veroorzaakt, verschrikkelijk schrijnend.

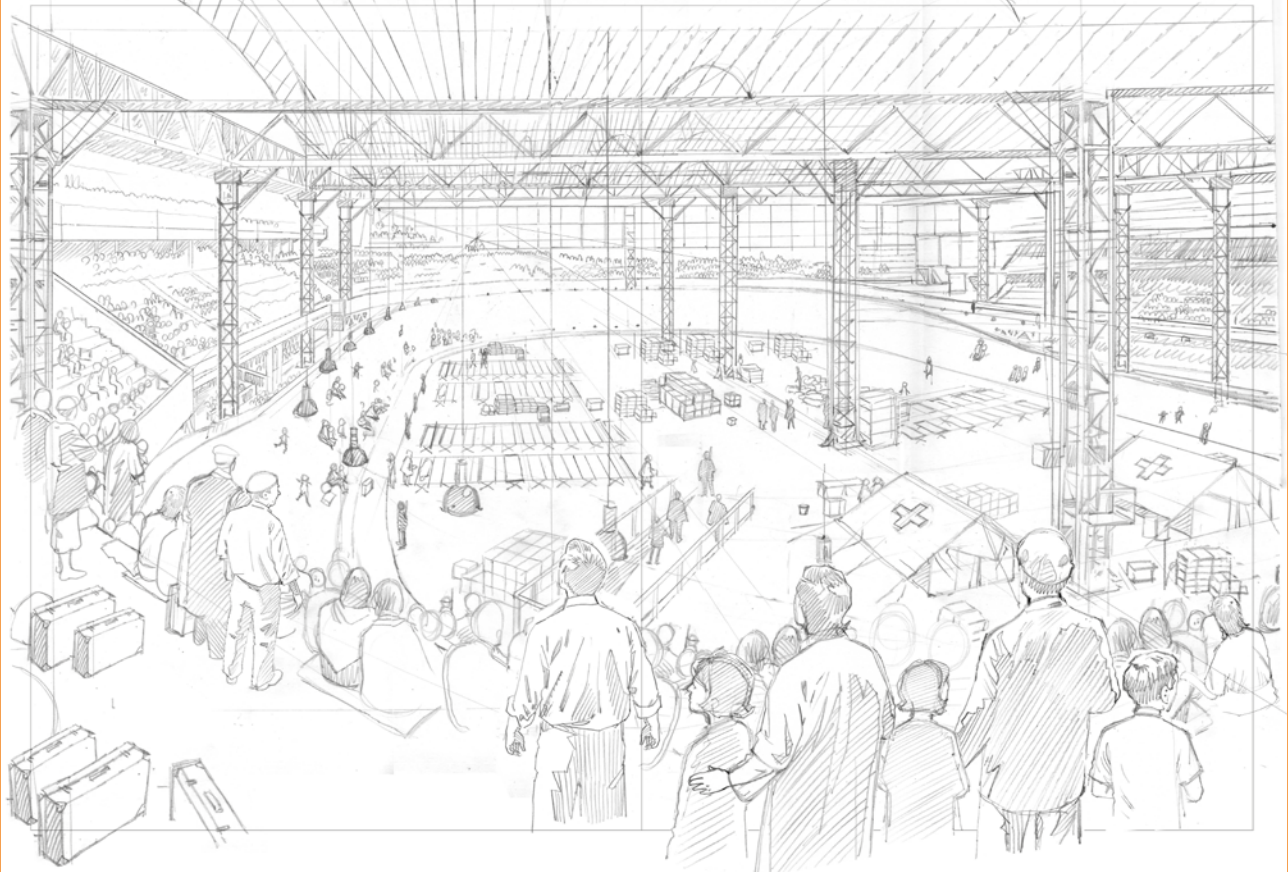

Deze ondraaglijke opsluiting duurt van 16 tot 19 juli. De hitte is afschuwelijk. Het gebrek aan water en voedsel wordt wreed gevoeld, want gedurende deze vier dagen delen de instanties niets uit. Op 19 juli wordt de Vél’ d’Hiv’ ontdaan van alle gearresteerden. De tocht door Parijs wordt afgelegd met bussen naar het station van Austerlitz. Er volgt een eindeloze reis in oververhitte veewagons, die een minimum aan lucht en licht doorlaten en waarop staat geschreven: Paarden languit: 8 – Mensen: 40, terwijl er misschien 200 per wagon zijn, met slechts één toiletemmer in elke wagon!

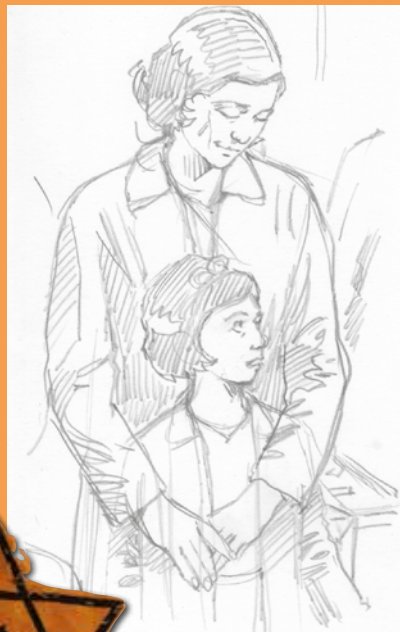
1. Veertien maanden voor de razzia van Vél’ d’Hiv’, op 14 mei 1941, vindt in Parijs de “Rafle du billet vert” plaats. 6.694 buitenlandse Joodse mannen ontvangen een oproep van de Franse politie, de “billet vert”, waarin ze worden uitgenodigd zich naar verschillende plaatsen te begeven voor “onderzoek naar hun situatie”. Sommigen zijn achterdochtig en duiken onder. De meerderheid is er echter van overtuigd dat het een formaliteit is en geeft gehoor aan de oproep. In de regio Parijs worden 3.710 Joden gearresteerd en afgevoerd naar twee kampen in de Loiret: Pithiviers (1.700 mannen) en Beaune-la-Rolande (2.000 mannen). De internering duurt meer dan een jaar. 700 van hen weten te ontsnappen, maar 3.000 worden overgebracht naar Auschwitz, waar ze worden uitgeroeid.

2. Sébastien Pichereau schreef een prachtig toneelstuk, *Une nuit d’été 1942*, een bewerking van het in 2019 uitgegeven boek *Nuit de juillet: la Rafle du Vél’ d’Hiv’* van Philippe Lipchitz. Met muziek van Arthur Reclin wordt het in september 2020 voor het eerst opgevoerd in Marnes, met Joseph Weismann als peter, en kreeg het een waarmerk van de LICRA (International League against Racism and Anti-Semitism).

In de loop der jaren zijn meerdere getallen genoemd ter herinnering aan de personen die tijdens de inval van de Vél' d'Hiv' zijn gearresteerd. Het kabinet van de prefectuur van politie is echter zeer duidelijk: op 20 juli 1942 zijn in totaal 13.152 personen opgepakt.

De trein vertrekt 's morgens en komt pas 's avonds aan, na ongeveer 100 kilometer te hebben afgelegd. Eén konvooi is op weg naar Pithiviers, een ander naar Beaune-la-Rolande: twee interneringskampen in de Loiret, ten zuiden van Parijs. Aangekomen bij het station van Beaune-la-Rolande strekt een lang konvooi van mannen, vrouwen, kinderen en bejaarden zich eindeloos uit en doorkruist het dorp om bij het kamp te komen. Na enkele weken internering komt de dag van de deportatie, met als doel de definitieve oplossing.

gaat. Wee degenen die iets hebben verborgen. Zij worden doodgeknuppeld door de hatelijke militeleden.

Vervolgens worden alle geïnterneerden op de binnenplaats van het kamp opgesteld vanaf het moment dat de zon opkomt tot het heet wordt. Ze staan tien tot twaalf uur lang zonder te eten, te drinken of zich te ontlasten. Totdat laat in de middag een groep gewapende Duitse soldaten het kamp binnenkomt, vergezeld van een hoge officier in een glimmend uniform. Zij zijn de eerste Duitsers die in het kamp worden gezien. De officier komt de kampcommandant vertellen dat Berlijn niet had ingestemd met de deportatie van de kinderen, zoals de Franse regering had besloten.

Een bepaald aantal kinderen, waaronder Joseph, wordt uit de gelederen verwijderd, geselecteerd op uiterlijk. Zij keren terug naar het kamp, met de belofte dat zij snel met hun ouders zullen worden herenigd. Dit is waarschijnlijk om al te heftige, oncontroleerbare reacties te voorkomen.

Wanneer deze operatie voorbij is, komt het bevel om de weg naar het station te nemen. Het is dan dat er ondraaglijke tafereelen gebeuren. Kinderen – waaronder de twee zusjes van Joseph – schreeuwen hun nood en

Getekend op 29 mei 1942, beval het achtste bevel van de Duitse legerleiding dat Franse en buitenlandse Joden boven de 6 jaar een gele ster moeten dragen! Deze maatregel om Joden te markeren, wordt uitgevoerd op 7 juni 1942.

De laatste dag in het kamp Beaune-la-Rolande is de meest beangstigende, de meest verontrustende voor iedereen, vooral voor de kinderen. Bij het ochtendgloren gaat iedereen door de fouilleerbarakken voor jonge militeleden die zich ervan moeten vergewissen dat niemand geld of waardevolle spullen heeft bewaard. Horloges, ringen en andere sieraden worden afgenomen, oorbellen worden bruto afgescheurd, met het oorleltje er nog aan als het niet snel genoeg

verdriet uit. Moeders worstelen, vaders en grootouders schreeuwen het uit, broers en zussen treuren terwijl sommigen vertrekken en anderen blijven. Deze verscheuring, die duurt, aanhoudt en nooit ophoudt, is onbeschrijflijk...

Uiteindelijk verlaat het konvooi het kamp voor het treinstation, en na de hel die zojuist is beleefd, valt er een dodelijke stilte over het kamp. Een oorverdovende, beklemmende, kwellende, ondraaglijke stilte in een kamp waar alleen versufte, uitgeputte kinderen overblijven, hikkend op hun laatste tranen en hun immense verdriet, ontroostbaar. Meer dan 11.000 kinderen worden van 1942 tot 1944 vanuit Frankrijk gedeporteerd en in Auschwitz vermoord. Hoe kan men niet overspoeld worden met immens leed bij de gedachte aan deze trein des doods die het station van Beaune-la-Rolande verlaat? Hij zou drie dagen en drie nachten onder onmenselijke omstandigheden rijden en duizenden mannen, vrouwen, kinderen en Josephs eigen familie naar een rampzalige bestemming brengen, "een detail in de geschiedenis" beweren sommigen.

In Frankrijk zijn vier kampen berucht: Beaune-la-Rolande, Drancy, Jargeau en Pithiviers, waar duizenden mensen worden geïnterneerd, onder wie kinderen zonder ouders. Vóór de film *La Rafle* werd er weinig gesproken over de onbeschrijflijke tragedie van deze aan hun lot overgelaten kinderen. Kan men zich een hartverscheurender beeld voorstellen dan deze jonge meisjes en jongens, gisteren nog genesteld in de warmte van de gezinsliefde, vandaag veranderd in logge, vuile en nutteloze wrakken die niemand wil? Kinderen die nog niet geleefd hebben en wier uitroeiing de enige bevrijding zal zijn.

We moeten een levendig eerbetoon brengen aan de niet-Joodse Franse bevolking, Rechtvaardigen onder de Volkeren, en in het bijzonder aan die van Sarthe. Door hun moed, en ondanks de virulente anti-Joodse propaganda, die oproept tot haat via alle communicatiemiddelen van die tijd: kranten, radio, bioscoop, affiches, enzovoort, is de Franse bevolking in staat om de kansen die de nazi's haar bieden optimaal te benutten. Van alle door de nazi's bezette landen heeft Frankrijk het minste aantal gedeporteerden, met uitzondering van

Denemarken en Noorwegen, waar de Joodse bevolking zeer gering is. Dit ondanks de Vichy-regering, die collaboreert met de nazibezetters.

Vóór de Tweede Wereldoorlog telt Frankrijk ongeveer 300.000 Joodse mensen uit Frankrijk en het buitenland. Als "slechts" 75.721 Joden uit Frankrijk worden gedeporteerd, dit wil zeggen 25% van de Joodse bevolking, betekent dit dat 75% wordt gered mede dankzij de actieve hulp van de niet-Joodse Franse bevolking. De actieve deelname van hoge kerkelijke hoogwaardigheidsbekleders, met name in Toulouse, Montauban en Lyon, het geweldige werk van religieuze congregaties die duizenden Joodse kinderen hebben gered, moet ook worden benadrukt.

Joseph spreekt altijd zijn emotionele dank uit aan de twee gendarmes die hem en zijn vriend Jo hebben geholpen tijdens hun ontsnapping. In het gehate uniform zitten ook twee verzetsstrijders, twee mannen met een hart. In Frankrijk worden 75.721 Joden opgepakt en rechtstreeks gedeporteerd naar Auschwitz, in Polen. Een eindeloze, onmenselijke reis, want bij aankomst, wanneer de overvolle wagons worden geopend, zakken veel mensen, vooral kinderen, op de perrons in elkaar van uitputting.

Zodra ze aankomen, kleden ze zich snel uit, snel gepropt in zogenaamde doucherruimtes, die in werkelijkheid gaskamers zijn. Verstikking, doodsangst, en dan het crematorium. 43.441 Franse gedeporteerden worden vergast bij

"Het was erg warm die dag, en plotseling brak er een enorme storm uit. Ik rende ervoor weg, want in de bus zei een vrouw: 'Kijk, God huilt om de Joden'. (Daarom is op de enige foto die bestaat van de bussen voor de Vel' d'Hiv' de grond nat. De woorden van Joseph Weismann uit het boek van Sophie Nahum, *Les derniers enfants cachés*, uitgeverij Leduc, 2021.

aankomst. Kunt u zich deze duizenden lichamen van mannen, vrouwen en kinderen, verstikt en levenloos voorstellen, deze wanordelijke stapels lijken? Ondraaglijke beelden. De anderen zullen vroeg of laat sterven van honger, kou, uitputting, ziekte en de gevolgen van aangekondigde medische experimenten. Dit is het einde.

In het door de nazi's bezette Europa worden zes miljoen Joden geëlimineerd in de verschillende vernietigingskampen, waaronder een miljoen kinderen. Van de razzia in de Vel' d'Hiv' zijn er slechts vijftientig overlevenden. Geen enkel kind dat tijdens de razzia is opgepakt en gedeporteerd komt terug. Het zijn de kinderen die de zwaarste prijs betalen, of ze nu worden vermoord, gemarteld of verborgen. In totaal verlaten 80 konvooien Frans grondgebied. Het eerste, op 27 maart 1941 vanuit Bourget-Drancy, het laatste, op 22 augustus 1944 vanuit Clermont-Ferrand, wanneer een deel van Frankrijk al bevrijd is.

Het is aan de historici om hun werk te doen en aan de overlevenden om het hunne te doen, dit wil zeggen te getuigen van deze tragedie. De Franse republiek heeft haar rechten hersteld, de regering en alle besturen doen samen opmerkelijk werk, met name de Nationale Onderwijsdienst, om te informeren en op te voeden. En hun doel is: dit nooit meer. We worden weer geregeerd door wat ons trots maakt: Vrijheid, Gelijkheid, Broederschap. Natuurlijk bestaat antisemitisme, racisme en vreemdelingenhaat nog steeds, hoewel mensen van goede wil hetzelfde willen. Religieuze mensen zeggen: "Heb elkaar lief." Seculiere mensen pleiten voor tolerantie. Laten we leren ons te laten verrijken door de cultuur van anderen, laten we die niet verwerpen.

In naam van alle mensen van goede wil: leken, religieuzen, atheïsten, christenen, moslims, joden en alle anderen, die houden van rechtvaardigheid en billijkheid, laten we naar dit doel toewerken. Laten we waakzaam zijn, laten we niet opgeven, want de buik van het gemene beest is nog steeds vruchtbaar. Laten we, zoals Pierre Rabhi bepleit, allemaal kolibries zijn die informeren en helpen om racisme te bestrijden, een plaag die de wereld nog steeds overspoelt.

...aanvaard het
onaanvaardbare niet.

WEISMANN-DELANDE-BIDOT

NA DE RAZZIA • 128 pagina's, hardcover met stofwikkkel • 32,95 euro
info@uitgeverijlauwert.com • www.lauwert.com

EVEN VOORSTELLEN...

Lauwert Uitgeverij richt zich vooral op strips die nazinderen, met bijzondere tekeningen en boeiende verhalen. Het maakt niet uit of het een one-shot is of een (mini)reeks, zolang het body heeft, je weet te verrassen of je kan raken. Alle genres zijn hierbij mogelijk, met een focus op originaliteit, aantrekkelijkheid en uiteraard kwaliteit... Kortom, klassestrips, oftewel "lauwerstrips".

Lauwert Uitgeverij grasduint bij tal van buitenlandse uitgeverijen om pareltjes ook in het Nederlands te laten blinken. Met zin voor detail gaat al onze aandacht naar verzorgde uitgaven en continuïteit in een wereld waarin we ons graag nestelen en laten meevoeren door emoties.

Onze publicaties zullen zowel recenter als ouder werk van internationale auteurs aanbieden. Tegelijk willen we het onderscheid maken door deze auteurs dichter tot bij de lezers te brengen. Op www.lauwert.com communiceren we alle laatste nieuws en info over heel wat toekomstige events.

Filip Troch, de verantwoordelijke uitgever van Lauwert Uitgeverij, heeft meer dan veertig jaar ervaring op de vooral Franstalige stripmarkt. Ook in de Nederlandstalige stripwereld kan hij inmiddels terugblikken op heel wat expertise op het gebied van verkoop, distributie en marketing. Voor de uitgave van stripverhalen heeft Lauwert Uitgeverij een professioneel team verzameld van vertalers, grafische vormgevers, websiteontwikkelaars, copywriters en marketingverantwoordelijken. Jaarlijks moeten er een dertigtal strips verschijnen, alle zorgvuldig uitgezocht.

NIEUW EN TE VERSCHIJNEN BIJ LAUWERT UITGEVERIJ

VERSCHEENEN IN NOVEMBER
(one-shot door Giulio Maccaione)

NIEUW IN MEI
(deel 1 van 3 door Étienne Le Roux en Luc Brunschwig)

NIEUW IN JUNI
(deel 2 van 3 door Étienne Le Roux en Luc Brunschwig)

NIEUW IN JULI
(deel 3 van 3 door Étienne Le Roux en Luc Brunschwig)

NIEUW IN MEI
(one-shot door Boris en Benoît Vidal)

NIEUW IN JUNI
(one-shot door Lucy Mazel en Cédric Mayen)

NIEUW IN JULI
(one-shot door Marion Mousse en Mark Eacersall & Henri Scala)

MEER INFO PER TITEL
VIND JE OP
WWW.LAUWERT.COM